
girona: un gran museu

De tant en tant a la nostra Girona aparentment quieta i tranquil·la, o que pot semblar així a aquells que no es preocupen gaire de furgar en la seva autèntica realitat, es produeixen fets positius que venen a afegir noves possibilitats o atractius als molts que ja té, especialment en aquesta ciutat vella, casc antic o *barri monumental situada a la primitiva part alta*, escollida pels nostres avantpassats.

Aportar nous elements al sistema de recuperació, a la vegada que es defensen, millorant-los, aquells altres que hi ha, és una manera evident de servir a la ciutat, i per això mateix també a tots els que hi viuen, i en aquest cas, amb la positivitat de poder-ne fer partícips a tots els visitants, ja que aquest indret, pot ésser l'autèntica tarja de visita que mogui l'interès o la curiositat de la gent per a visitar-nos, perquè podem oferir-los quelcom d'autèntica vàlua dins el món històric, monumental i artístic a la vegada.

Tot això ho aconseguim el nou "Museu d'Art", que fou inaugurat en la seva tercera fase, el dia 12 de març de 1984, a l'edifici de l'antic Palau Episcopal, al cor de la Girona vella, amb uns actes senzills però de gran emotivitat per allò que representaven, com aportació *d'un nou recinte, o dins d'un recinte ja conegut*, de noves aplicacions o instal·lacions, perquè arribin a tots, els tresors artístics que sortosament quedaren i s'han pogut recuperar a les nostres terres.

La crònica de la inauguració pot parlar de personatges, ambient, fets i contingut de cada un dels espais. Un catàleg-libre editat amb tota cura de detalls i medis tècnics, que es va donar el dia de la inauguració i que pot trobar-se al mateix Museu, pot ser el document-fitxa més important per al visitant o per a aquell qui a distància vulgui fer-se càrrec de tot el que hi ha, i que pot ser el millor incentiu per a completar el desig d'anar-hi.

Quant als actes, tingueren com a marc central abans de fer les visites, el magnífic "Saló del Tron" d'aquell edifici que fou palau, i va ser el Bisbe de Girona, Monsenyor Jaume Camprodon, —decisiu amb aquesta consecució—, qui va trencar el silenci de l'espai ple de gom a gom, per a dir als reunits, i als de fora mitjançant tots els medis de comunicació, aquestes paraules que volem transcriure en la seva totalitat, atesa la seva importància i significació:

"Dintre de poc es compliran cinc anys que s'obriren, per primera vegada, les portes del Museu d'Art, resultat d'un conveni entre la Diputació i el Bisbat, amb una doble finalitat: conservar i retornar la seva bellesa original a l'edifici del Palau del bisbe i posar a l'abast del poble, per al seu coneixement i formació, amb una exposició digna, ordenada i assegurada les peces dels Museus de les dues Institucions.

per
MIQUEL GIL BONANCIA

De llavors ençà s'ha treballat de valent. Avui podem inaugurar la tercera fase, que comporta, com

cap de les dues anteriors, una restauració a fons de l'edifici, que podreu admirar en el recorregut per les distintes sales.

Val a dir que les diferents corporacions de la Diputació, que durant aquests temps s'han anat rellevant, han recollit l'herència amb un interès admirable i hi han treballat infatigablement, recolzada amb mitjans ben valuosos en aquesta tercera etapa per la Generalitat de Catalunya.

Augurem que l'acte que celebrem per tercera vegada sigui només un punt i seguit, tot el més un punt i a part, fins arribar al final de l'empresa, fins ara tan ben aconseguida.

Tot aquest esforç ve de lluny. I penso que és just fer-ne memòria.

Pel que fa al Bisbat, almenys hem de recular fins al bisbe Josep Vila Martínez, el qual va iniciar la recuperació de peces artístiques, que es trobaven amenaçades pel temps o per mans desaprensives, i va instal·lar-les provisionalment en aquest mateix saló on ens trobem.

Tanmateix, l'impulsor definitiu i el vertader creador del Museu Diocesà fou el bisbe Josep Cartaña, que ara farà cinquanta anys arribava a Girona, el qual, el 1942, l'instal·lava, amb les condicions que l'època permetia, en les sales de l'antiga i senyorial Casa Carles.

La preocupació episcopal era una resposta ben positiva al clima favorable a la recuperació del patrimoni artístic, que s'havia anat creant a casa nostra gràcies al treball d'homes tan significats com el bisbe Morgades, el restaurador de Ripoll, el senyor Eduard Toda, a Poblet, l'arquitecte Puig i Cadafalch, que donà els primers focs de restauració al Monestir de Sant Joan de les Abadesses, i altres.

No comencem avui. Som continuadors de l'esperit d'unes generacions d'homes justament preocupats per la recuperació d'un patrimoni en el qual descobrim el batec de la terra.

Seguint un ordenament cronològic, les sales que avui inaugurem comencen amb obres del segle XVI. I pel que fa a les del Bisbat gairebé totes són de temàtica religiosa.

No és pas feina meva explicar l'itinerari, però crec que convé fer present, per a una major intel·ligència que tot i que ens sentim complaguts de contemplar-les en una instal·lació immillorable, estan fora del seu marc típic, pel que les imaginà l'artista devot que les hi donà la vida.

L'artista les pensava, aquestes obres, i així ho foren durant segles, bressades per cants de monjos i calentes de pregàries senzilles. I només tenint això present, es pot desentranyar el bell secret de cada imatge i de cada retaule.

Aquells artistes eren artistes i catequetes alhora. Les seves obres són una «plasmació visual de les veritats de la fe cristiana, destinada a un poble que no les podia captar mitjançant una lectura de les Escripures Sagrades o del martirologi. I no ho podia fer, perquè era analfabet, i també perquè era molt difícil l'accés als còdexs que en aquell temps eren una rarsa bibliogràfica.

L'ideal fóra contemplar-les en el seu lloc d'origen, —com, si Déu vol, podrem admirar-hi ben aviat les pintures romàniques de l'Església de Sant Tomàs de Fluvià, a l'Alt Empordà, descobertes ara fa dos anys, que es troben en procés de restauració pels Serveis Tècnics de la Generalitat i, encara, les pre-romàniques de l'antiga parroquial de Sant Pere Desplà, a la Selva, descobertes l'any passat—, això demanar-ho per totes seria demanar impossibles. Però cal tenir present que només resituant-les en el seu ambient propi les podem entendre del tot.

Per a mi la preocupació és doble. Una que em mina com a bisbe de l'Església, responsable d'anunciar l'Evangeli, del qual aquestes obres d'art en són una expressió. No és el moment de comentar-ho.

L'altra preocupació la comparteixo amb tots els qui ens sentim responsables de posar aquest patrimoni a l'abast dels ciutadans, de cara a la seva formació cultural.

I aquesta, crec que és oportú manifestar-la aquí.

Per a connectar amb la bellesa i la riquesa d'una obra d'art hom ha d'aproximar-se a l'ànima de l'artista que la creà.

Els visitants del Museu, els alumnes de les escoles que hi pugen en visita d'estudi difícilment copsaran tot l'art d'una peça, si desconeixen la temàtica religiosa que féu concebre cada una de les obres d'art.

Ha de ser difícil de copsar l'encant del retaule de la Mare de Déu de Canapost, si es desconeix o hom no s'acosta amb respecte als primers capítols de l'evangeli de Sant Joan. Com tampoc no estimarà la mirada inefable de Sant Pere a Jesús, en una de les taules de Montagut, si no sap els diàlegs de l'Apòstol i el Mestre.

El treball que s'està duent a terme en els Museus és certament lloable. Tot amb tot, perquè el seu objectiu cultural sigui aconseguit, demana una formació respectuosa i elemental, almenys, sobre la temàtica religiosa que ha inspirat bona part de les obres que s'exposen en els nostres museus.

Inaugurem unes noves sales del Museu d'Art. Algú ha dit: «En això de l'art no hi ha mestres que hi valguin, s'ha de portar a dintre». Deu tenir una part de raó; una part, perquè l'art també es contagia.

En els afanys per aconseguir el Museu d'Art, puc assegurar que a tots ens ha mogut i ens mou el desig

Museu d'Art. Sala 4, amb les pintures romàniques de l'absis de Pedrinyà. (Foto Sans)

de contagiar l'harmonia, el tremp d'esperit, la bellesa i la pau d'aquestes obres als qui s'acostin a contemplar-les. Per això, avui sentim el goig de complir un dels millors serveis».

La part econòmica és sempre fonamental en aquestes consecucions i també cal reconèixer que ha d'haver-hi un molt de sensibilitat per comprendre la seva importància i acudir-hi així mateix materialment, com ho ha fet la Diputació, en fer-se càrrec de les despeses, quantioses, en els moments inicials especialment. El President de la Corporació, senyor Salvador Carrera, es va referir als primers moments del començament del Conveni de la Diputació amb el Bisbat, portats a cap l'any 1976, els quals han fet possible la renovació-adaptació de l'edifici, durant vuit anys de treball i una aportació de cent milions de pessetes, la qual cosa demostra la voluntat de la Corporació en el camp de la cultura. El record per a

totes les persones que han treballat i col·laborat per tal de fer possible aquesta realitat, la va recalcar el senyor Carrera.

La cloenda la féu el Conseller de Cultura de la Generalitat senyor Max Cahner, per expressar la satisfacció que sentia de poder estar present en un acte tan important com el que tenia lloc a Girona, resultant d'una iniciativa totalment gironina, a la qual la Generalitat s'hi havia ajuntat amb els seus medis perquè ho considerava un deure. El resultat queda palès i és a la consideració de tothom.

En el mateix marc, un concert de la Victòria de los Angeles confirmà la magnificència de la vetllada, ja que, acompanyada al piano pel mestre García Morantes, va oferir un recital del seu extens i escollit repertori, el qual agradà molt als reunits allí, ja que a més de les dots interpretatives de la mundialment

famosa cantant, l'acústica del "Saló del Tron" és perfecta.

REALITAT I ESPERANÇA

L'art, en les seves diverses concepcions i expressions, té una història pròpia, potser a través de la qual s'han deixat escrites les planes més realistes de les obres, d'acord amb el sentiment de l'artista, però a la vegada predominant el de l'època i fins i tot problemes socials, religiosos, estètics, etc. de temps en què es trobava immers el seu autor.

Per això la importància d'un Museu. Perquè faci les funcions d'un llibre obert, i per aquest motiu, cal que no sols el contingut sigui valuós, sinó també que s'exposi amb claredat. Que si en l'escriptura és a través de la bona cal·ligrafia, els mots adequats i la composició gramatical idònia, en un Museu ha de ser pel propi valer i valor de les peces, col·locació en llocs visibles i conjunt equilibrat, sense enfarfeces. Diríem agradable a la vista, de bon entendre per les explicacions a les corresponents targetes i que tingui aquests atractius —potser necessaris en totes les coses—, que desperta l'impuls per l'interès dels visitants.

La idea, concepció, tècnica i inclús de distribució dels Museus, ha anat evolucionant. Han deixat de ser "magatzems de coses velles" tant com tantes vegades s'han catalogat, ja que en realitat molts d'ells es dedicaven a poca cosa més que "guardar" les peces, sense haver-hi manera, o potser sense poder, mostrar-les plenament per al seu estudi o admiració.

L'ara tot just inaugurat, per la seva condició de nova instal·lació i adaptació dins d'un noble edifici que s'ha sabut respectar, ha aconseguit d'aplegar tots els avantatges dels nous conceptes.

UN CAMÍ

Per arribar a aquest punt, no tan sols hem de pensar en el camí —així sí decisiu—, recorregut pels promotors i organitzadors, sinó també per aquells que han fet possible, salvar i recuperar les obres que ara es guarden al recinte, i més encara bàsicament el fet que en dies ja llunyans, alguns artistes i artesans les elaboressin impulsats pels propis sentiments religiosos o pagans, a la vegada que atengueren encàrrecs d'aquells que ho volien per als seus palaus, vivendes, esglésies, etc., i també per la pròpia necessitat o utilitat dins la llar o altres indrets, d'atells, eines, etc.

Tot això representa un llarg procés, una constància de l'obra que ha passat per moltes dissidències fins arribar a aquest espai que ara se li ha donat, i que molt ens plauria de saber que és el definitiu, perquè equivaldria a dir que serà sempre respectat, i que tota l'obra que s'hi troba, més aquella nova que sens dubte hi anirà ingressant, podrà ser vista, contemplada, estudiada i admirada per tothom, siguin estudiosos o profans. Que potser amb aquesta consecució és on hi

ha el gran secret, la gran troballa, la gran realitat dels museus que, amb la inauguració d'aquest, se'n incorpora un d'important a la llista dels ja valuosos.

LA VELLA NECESSITAT

A Girona, ciutat vella, monumental, arqueològica i històrica, sempre s'ha sentit fretura per un Museu ampli, on poder guardar tot allò que l'evolució dels homes dins la pròpia ciutat o encontorns. La tasca no era fàcil per causa de les fortes despeses, a ajuntar opinions i esforços i d'altres condicionaments. Però de saber, de reconèixer-ne la necessitat, en donen mostres els molts intents, tots ells positius, perquè han avançat i conservat allò que ara es pot portar al Museu, i que se solucionaven amb instal·lacions separades, cada una d'elles amb valor propis, si bé de difícil visita i anàlisi.

Anotem en aquest sentit, el "Museu de la Catedral", obert al públic l'any 1948 per a oferir peces que ja s'hi guardaven. El "Museu Diocesà" de "Casa Carles", instal·lat després de la guerra, amb elements del tresor religiós i artístic de les nostres parròquies. "Museu Arqueològic de Sant Pere de Galligans", des de l'any 1873 en instituir-se la Comissió de Monuments. Museu Bíblic del Seminari, amb temes monogràfics entorn de la Bíblia, obert l'any 1950. Museu d'Història de la Ciutat, amb elements arqueològics, però també amb contingut històric del procés evolutiu de la ciutat, dins el progrés, la indústria, l'art, etc. Al nou Museu d'Art, hi ha peces procedents del "Museu Arqueològic de Sant Pere de Galligans", i del "Museu Diocesà" com a fons; aquesta pertinença queda en la fitxa-peu de cada peça.

El dia 17 d'abril de 1973, el "Boletín Oficial del Estado" publicava un Decret del Ministeri d'Educació i Ciència, per a la "creació" del Museu de Girona, integrat al Patronat Nacional de Museu i destinat a conservar i exhibir convenientment les obres d'art, peces arqueològiques i totes les peces-objectes històrico-artístics i etnològics que servissin per ressaltar la importància d'aquests aspectes en aquesta zona pirenaica-mediterrània.

S'assenyala que el Museu de Girona inclouria les seccions de Belles Arts, arqueologia, arts i costums populars, a part aquelles noves que poguessin afegir-s'hi. També quedava palesat que de l'organització, desenvolupament cultural i general del Museu, en tindria cura un Patronat, en el qual hi hauria representants de diferents estaments culturals i artístics de la ciutat, a més dels oficials.

Quan va sortir el Decret, és que prèviament s'havien fetes, doncs, moltes gestions i per fer aquestes, abans encara, estudis i els corresponents projectes, entre els quals cal assenyalar la possible ubicació del museu a l'edifici on havia estat l'antiga universitat de Girona, conegut per "Les Àguiles", a la plaça de Sant Domènec. Inclús el dia primer de juny del mateix any 1973, recent firmat, el Decret, arribà a Girona el Comissari General

Museu d'Art. Sala 5. (Foto Sans)

del Patrimoni Artístic, senyor Jesús Silva Porto, per a visitar entre altres, aquest edifici de "Les Àguiles", juntament amb el llavors batlle senyor de Ribot, el Delegat de Belles Arts, senyor Miquel Oliva i Prat, l'arquitecte del Patrimoni Artístic de la Diputació, senyor Joan Maria de Ribot, i el Delegat del ministeri d'Educació i Ciència, senyor Calsina. Pujaren per la part de fora-muralles, ja que s'entenia que allò primer que caldria resoldre seria el desplaçament prescindint de l'engorrós i difícil pas pel barri vell. De "Les Àguiles" sols en quedava —quedava encara— la façana la qual es pretenia de conservar, i així dins d'ella construir el Museu. Era, pensaven, el lloc més adequat, ja que llavors a l'avui "Museu d'Art", hi havia encara l'habitable del senyor Bisbe. Ara en haver-se produït aquesta notable i lloable decisió de renúncia en part i oferiment de l'edifici del bisbat, ens adonem, que del projecte aquell a la realitat actual hi ha ben poca diferència d'ubicació, dalt de tot el barri vell i arran de les muralles.

En aquella visita, el senyor Silva Porto, va dir, entre altres coses, que: "Girona es un ejemplo, y esta frase no es la primera vez que la pronuncio, sino que la he dicho repetidamente en Madrid, cuando de valorar lo que hacéis se trata. Porque vosotros sois los que entendéis la fórmula que consiste en saber que lo vital es hacerse con el calor, con el entusiasmo que ayuda a la mentalización de las gentes sobre este aspecto tan vital para nuestra cultura, como es el conocimiento de los valores monumentales".

JOSEP PLA I EL MUSEU

Un dels entusiastes del nou Museu de llavors, fou l'escriptor Josep Pla, tan vinculat a Girona-ciutat, d'ençà

que com a estudiant conegué i va recórrer tots els indrets, que després li serviren per a escriure el seu llibre "Girona", joia descriptiva històrica, monumental i de personatges de la seva primera època. En Josep Pla quan venia a Girona li agradava de conèixer el procés de la ciutat, i així quan l'eufòria del Museu i abans que sortís el Decret, concretament el 28 de març del 1973, ens parlava del Museu en una conversa d'aquelles en què es convertia en protagonista, per les sorpreses que sempre tenia per a mostrar-nos la seva capacitat i la visió clara de les coses, a més de l'amenitat de la conversa i precisió de les paraules.

"Jo no puc dir com serà el "Museu de Girona", ja que és l'arquitecte qui haurà de portar-lo a cap, aquell que decidirà. Ara bé, sí que us puc donar la meua opinió personal, allò que a mi em semblaria millor. La meua és una il·lusió que crec és assequible, perquè està ajudada, apuntalada en el fet que he vist molts de museus al llarg dels meus viatges. Per això és talment com si en volgués agafar un tros o detall de cada un d'ells i posar-lo aquí. Això sí, de les parts que considero possibles..."

"Caldria que tingués sales espaioses i independents. Una o més dedicats al romànic, d'altres al paleocristià, després al gòtic, també al renaixement, i al barroc. També una dedicada als llibres que s'han editat a Girona, ja que aquesta ha estat una faceta cultural molt important. I encara sales dedicades al segle passat i no oblidar les de l'actual..."

"La prehistòria jo la guardaria per a Banyoles. D'acord amb els accessos i ubicació, conservant la façana, diria que de dins ha de ser modern. Tal com són els museus ara, que han de realitzar diferents

Museu d'Art. Una de les sales d'exposicions del pati. Al fons, l'antiga entrada al Palau que ara dona a la sala 9. (Foto Sans)

tasques a més de presentar les obres o objectes. Han de ser acollidors, agradables, lluminosos, inclús senzills. Un lloc on un s'hi trobi bé..."

"Un gran «hall» i al centre del mateix museu hi posaria una «Venus d'Empúries» i al voltant sillons per a descansar i esperar. I encara hi posaria un bar. Ja sé que alguns ho trobaran atrevit. Però són molts els museus que tenen restaurant. Jo no demano tant, però sí un bar, perquè el descans i l'espera, són una invitació per a beure..."

"Quelcom molt important tant per la mateix museu, les peces que allí es guarden, com per als visitants. El Museu ha d'estar equipat amb aire condicionat, que faci agradable d'estar-hi, i que el fred no sigui un invitació a marxar, a fugir, sinó una temperatura bona per a romandre-hi, admirant-lo o estudiant-lo..."

"...és incalculable la valoració de les obres que en el moment aniran al Museu. De tots és coneguda la riquesa d'aquest patrimoni. A més, caldrà comptar amb aportacions de particulars, ja que alguns d'ells han manifestat el seu desig de donar peces, naturalment si aquestes poden ser exposades, mostrades a tothom..."

"...un Museu actual en el qual els nostres mestres i professors, d'acord amb les noves tècniques de l'ensenyament, puguin portar-hi els seus deixebles, a més dels gironins i visitants que tindrà, atesa la seva importància..."

"Jo estic entusiasmada. I seieu que no és fàcil per a mi. Però el Museu representa un pas molt important per la Cultura, que hi tindrà una font molt interessant d'irradiació".

CONTINUÏTAT

Un Museu no pot ser com una manifestació espontània, d'un sol dia, generalment el de la inauguració, on se centra la propaganda i la gent. Això és el de menys, a part que pot ser allò més perillós. Cal que la idea inicial, els esforços, perdurin i aquí hi ha la tasca autèntica i profitable.

Si primerament cal fer-se amb les peces inicials, de totes les procedències i per això mateix amb tots els medis, ja sigui per ser trobades o acollides de llocs aïllats per tal que no siguin robades, i a la vegada que en un Museu sigui més factible de ser vistes per més gent, pensant en el dia de demà, cal donar continuïtat perquè, essent-hi a temps, recollir i escollir ara allò que després serà representatiu d'una època i d'unes inquietuds.

Per això és molt positiva la galeria d'art contemporani, on s'apleguen, entre d'altres, les obres que són patrimoni de la Diputació on hi han arribat mitjançant uns "Concursos d'Art", anyals, que es varen començar l'any 1952, les obres premiades dels quals passaven a ser propietat de la Corporació. Sense interrupció, es va celebrar fins ara fa quatre anys, i això ha permès disposar d'una magnífica col·lecció d'art contemporani, que contempla les més —diferents— tendències de cada moment. Estudiar el procés evolutiu a través d'aquesta col·lecció és relativament fàcil. Cal tenir en compte, que els premis es atorgava un jurat competent, format generalment per crítics d'art, molt meticolosos en l'elecció. Per arribar a aconseguir el premi, calia passar per un sedàs molt exigent. El valer de l'obra és garantit.

Precisament amb motiu de la preparació d'aquesta inauguració, es va plantejar la necessitat de reprendre el fet que la Diputació ingressés cada any noves obres, actuals, per a donar continuïtat a la col·lecció evolutiva ja començada. Potser un concurs per premiar els millors seria allò més idoni, adaptant les bases a les exigències actuals.

Aquest Concurs significava la presència a l'aportació de la Diputació al món de l'art dins les Fires i Festes de Sant Narcís, durant les quals s'atorgaven els premis, s'exposaven moltes obres, i es donaven conferències i projeccions. En part era un camí obert als artistes, molts dels quals, per primera vegada gosaren exposar la seva obra, potser amb timidesa. Gràcies a aquest procés, beneficiós per als artistes i potser més encara per a la Diputació que podia "triar" allò millor entre tots i a un preu assequible, ara es disposa d'obra premiada entre la qual hi ha noms que aconseguiren un primer pla dins de la pintura, com en Beulas, que al cap de poc va ser "Premi Nacional" d'en Josep Pujol d'Olot, Emília Xargay, Eduard Vila Fàbrega, Evarist Vallès, Pere Gussinyer, J. M. Vayreda i Canadell, Sebastià Congost, Glòria Morera, Joan Sibecas, Jesús Portas, Francesc Fulcarà, Jordi Curós, Pere Bech i Sudrià, J. Martínez Lozano, Rafael Griera, Xavier

Museu d'Art. Sala 8 o Saló del Tron. Pintura del segle XV. (Foto Sans)

Carbonell, Miquel Duran, Montserrat Llonch, Lluís Torner, Pere Porquet, Puig Manera, J. Alvarez Niebla, J. Gutiérrez i Montiel, Isidre Vicencs, Joan Corominas, Miquel Plana, Danésjordi, etc. amb oli, i a més d'algun d'ells que també feren aquearel·la, en aquesta modalitat cal assenyalar entre els premiats Jaume Roca i Delpech, Agustí Gironella, Ramon Reig, Oliveras Vayreda, Ramon Barnadas, Lluís Bosch Martí, Enric Marquès, Bonaventura Ansón, Josep Ministral, Ramon Pujol i un llarg etcètera. I encara queden els premis atorgats als escultors Domènec Fita, Torres Monsó, Martí Sabé, Leonci Quera, Martínez Noguera, Lluís Ortega, etc.

Ha estat un buit circumstancial que creiem que es pot omplir novament per tal de renovar el lligament —en aquest aspecte—, de la Diputació amb el món de l'art, ara ja, a més, amb la finalitat d'aconseguir una selecció d'obres actuals, perquè en el seu dia siguin la representació plàstica d'una època: la d'ara.

ESFORÇ

Un Museu ple de vida i de possibilitats. Que l'esperit d'aquells que l'han fet possible, acompanyi a tots els

que han d'interessar-se per mantenir-lo i millorar-lo. Un Museu ha d'ésser un centre d'ensenyament plenament. Per als grans i per als estudiants de totes les edats. Aquests han de ser els visitants més freqüents i perseverants. No els mancaran facilitats. Que s'integri plenament a la ciutat i comarques. O bé que la ciutat s'integri a ell. Que formi part ja de les nostres inquietuds i hi anem com una visita agradable; per això cal insistir en les instal·lacions. Té espais per donar-li vida, atraure els interessats, mitjançant conferències adequades, vídeos, projeccions, participació de tots els col·loquis o defensa de posicions, com aquell que recordem que va tenir lloc l'any 1960, sota el lema de «Match dialèctic» que va enfrontar el llavors crític d'art de «La Vanguardia», Joan Cortés, amb el pintor abstracte Vila Casas, que féu la delícia, pel contingut, les teories i la dialèctica, dels que hi assistiren.

Girona té, des d'ara, un nou i important atractiu per oferir, a través d'aquesta inquietud humana que és l'art: el nou Museu, que ens dignifica i aporta uns valors totals a la ciutat.